

Středa, 21. března

S příchodem března se obvykle objevují barvy a teplo, ale když dnes stojím na zahradě, připadám si jako figurka ve sněžítku. Ledové vločky chňapají po jasné obloze včerejška a ukusují ji. Jejich mrazivé křupání s sebou přináší těžké období pro naše zahradní ptáky. Patří do naší široké rodiny, a tak spěchám koupit další moučné červy, kousek po silnici do zahradnického centra, abych doplnil krmítka, která vidíme z kuchyňského okna. Krmítka jsou od domu vzdálená dobrých dvanáct metrů, abychom tak stanovili hranici mezi sousedským soukromím a invazí. Ještě před pár dny naše sýkorky modřinky prozkoumávaly ptačí budky a ptačí zpěv v naší zahradě byl koncertem očekávání. A teď tohle. Ptáci jsou odolní, ale tenhle pokles teplot nás všechny znepokojuje.

Je těžké uvěřit, že ještě minulý týden jsme cítili šepot teplejších dnů. Seděli jsme ve větvích prastarého dubu v parku hradu Archdale, kde sídlí tátova kancelář. Mnoho lidí si myslí, že právě táta ve mně probudil lásku k přírodě. Určitě hluboce přispěl k mým znalostem a pochopení, ale cítím, že mé spojení s přírodou vzniklo už v mámině lůně, když jsem byl ještě živěn pupeční šňůrou. Přirozenost a výchova – je třeba kombinace obojího. Možná je to vrozené, něco, s čím jsem se narodil, ale bez podpory rodičů a učitelů a přístupu do divočiny by se to nemohlo propojit s mým každodenním životem.